

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudců Mgr. Heleny Konečné a JUDr. Pavla Kumprechta ve věci

žalobkyně: **Obec Otovice**
se sídlem Otovice 196, Otovice
zastoupena Mgr. Pavlem Černým, advokátem se sídlem v Brně, Údolní

32

proti
žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**
se sídlem Pivovarské náměstí 1245, 500 03 Hradec Králové

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. dubna 2018, č. j. KUKHK-12406/DS/2018-2-Ma,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Městský úřad obdržel dne 12. 1. 2018 žádost žadatele Broumovské stavební sdružení s.r.o. o povolení výjimky z místní úpravy provozu na pozemní komunikace dle § 77 odst. 7 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o provozu na pozemních

komunikacích“). Jednalo se konkrétně o výjimku z místní úpravy provozu na silnici č. II/302, ze svislého dopravního značení č. B4 (Zákaz vjezdu nákladních automobilů) s dodatkovou tabulkou č. E5 (Celková hmotnost s údajem = 6t) a s dodatkovou tabulkou č. E13 „*Mimo dopravní obsluhy*“ na silnici II/302 přes hraniční přechod Otovice a na silnici II/302 přes hraniční přechod Starostín v období od 1. 3. 2018 do 28. 2. 2019, a to z důvodu přepravy stavebních materiálů do Polska.

2. Dne 24. 1. 2018 podala žalobkyně Městskému úřadu Broumov žádost o účast ve správních řízeních týkajících se povolování výjimek z místní úpravy provozu na silnici č. II/302 v obci Otovice. Ve své žádosti o účastenství uvedla, že rozhodnutím v řízení o povolení výjimky může dojít k přímému zásahu do jejích práv, zejména do práva vlastnického, jelikož v důsledku povolení výjimky z místní úpravy provozu bude obtěžována hlukem a vibracemi a navíc vlastní v těsné blízkosti silnice č. II/302 několik nemovitostí, které mohou být v důsledku kamionové dopravy poškozovány.
3. Městský úřad následně vydal dne 7. 2. 2018 usnesení sp. zn. MUBR 1836/2018/ST/MA, č. j. PDMUBR 4553/2018, jímž rozhodl, že žalobkyně není účastníkem správního řízení o povolení výjimky z místní úpravy provozu na silnici II/302 (zákaz vjezdu nákladních automobilů nad celkovou hmotnost 6 t, mimo dopravní obsluhy; hraniční přechody Otovice a Starostín).
4. Rozhodnutím ze dne 9. dubna 2018, č. j. KUKHK-12406/DS/2018-2-Ma, žalovaný zamítl odvolání žalobkyně proti citovanému usnesení Městského úřadu Broumov a toto usnesení potvrdil.

II. Obsah žaloby

5. Toto rozhodnutí napadla žalobkyně včas podanou žalobou, v níž tvrdí, že byla žalobou napadeným rozhodnutím přímo dotčena na svých právech.
6. Uvedla, že v projednávané věci je podstatou sporu otázka, zda byla účastníkem řízení o povolení výjimky z místní úpravy provozu na pozemní komunikace přecházející jeho územím. Správní orgány se přitom shodly, že zákon o pozemních komunikacích žádnou zvláštní úpravu účastenství v řízení o povolení výjimky neobsahuje, proto se použije obecná právní úprava obsažená v zákoně č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“).
7. Městský úřad Broumov ve svém usnesení k argumentaci žalobkyně uvedl, že mu nikdy nebylo doloženo překračování hlukových limitů v důsledku silniční dopravy a že vydává výjimky z místní úpravy provozu společně s souvislostí s jejich sídly či provozovny v příhraničním regionu a s tím spojenou podporou zaměstnanosti v regionu. Dále uvedl, že v řízení o povolení zvláštního užívání pozemní komunikace může silniční správní úřad posuzovat toliko otázku bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích, ale ostatní otázky (například obtěžování hlukem) nejsou pro jeho rozhodování podstatné. Dále dovodil, že povolováním výjimek pro nákladní vozidla není ohrožena bezpečnost a plynulost silničního provozu v obci Otovice.
8. Žalovaný pak v rozhodnutí o odvolání žalobkyně uvedl, že pokud se osoba, s níž správní orgán jako s účastníkem řízení nejednal, domáhá účastenství, je výlučně její věcí, aby předestřela důvody, pro které má být za účastníka řízení považována. K účastenství žalobkyně pak dále uvedl, že obec, coby právnická osoba, nemůže být obtěžována hlukem ani dalšími imisemi, a že se proto nemůže dovolávat práva na příznivé životní

prostředí, ani ji nesvědčí postavení „ochránce“ práv občanů obce. K možnosti přímého dotčení práv uvedl, že je nutné odlišovat přímé a nepřímé dotčení práv, přičemž o nepřímé (zprostředkované) dotčení by se jednalo v situaci, kdy správním orgánem učiněný úkon sice může ve svých důsledcích ovlivnit práva určité osoby, avšak toto ovlivnění není přímým důsledkem takového úkonu. Z tohoto důvodu uzavřel, že žalobkyně v tomto typu řízení neprokázala ani možnost dotčení na právech ani to, že by se jednalo o dotčení přímé.

9. Žalobkyně je přesvědčena že správní orgány obou stupňů nesprávně interpretovaly ustanovení § 27 odst. 2 správního řádu. Pro úspěšnost námitky vztahující se k účastenství totiž postačuje potence dotčení práva.
10. Podle názoru žalobkyně však správní orgány zjevně nerozlišují mezi přiznáním účastenství v řízení o povolení výjimky a samotným posouzením případných námitk žalobce coby účastníka tohoto řízení. Je patrné, že se žalovaný ztotožnil s argumentací správního orgánu I. stupně, který však smísl kritéria, podle nichž rozhodl o vedlejším účastenství žalobkyně, s kritérii, která mají být posuzována až v samotném správním řízení. Správní orgány se tak nesprávně zabývají například statistikami dopravních nehod či jinými skutečnostmi rozhodnými pro finální rozhodnutí o (ne)povolení výjimky. Při stanovení okruhu účastníků řízení však mají být posuzována zcela jiná kritéria, než je vážný zájem žadatele o výjimku či případné ohrožení bezpečnosti nebo plynulosti silničního provozu.
11. Při posuzování, zda ta která osoba má být tzv. vedlejším účastníkem řízení ve smyslu ustanovení § 27 odst. 2 správního řádu, je tedy třeba zohlednit jiné okolnosti, než podmínky pro samotné povolení výjimky z místní úpravy provozu na pozemních komunikacích. V opačném případě by se stanovení účastníků tohoto správního řízení změnilo ve faktické rozhodování o meritu věci, tedy zda má či nemá být výjimka povolena, bez toho aniž by došlo k samotnému posuzování účastenství v daném řízení podle kritérií uvedených v § 27 správního řádu.
12. Relevantní tedy je, že se městský úřad, potažmo žalovaný řádně nezabývaly otázkou, zda má řízení o povolení výjimky z místní úpravy provozu potenci zasáhnout do práv či povinností žalobkyně. Jak již bylo naznačeno, toto dotčení práv a povinností tzv. vedlejšího účastníka může nastat v mnoha rovinách (nikoliv pouze v otázce bezpečnosti a plynulosti silničního provozu).
13. Je přitom zřejmé, že pokud bude udělena výjimka ze zákazu vjezdu kamionů do obce Otovice, nepochybně se tato výjimka a následně i realizace této výjimky (kamionová doprava) práv a povinností žalobkyně a jejích obyvatel dotkne. Správní orgány obou stupňů se však podmínkami ve smyslu § 27 odst. 2 správního řádu ve vztahu k tzv. vedlejším účastníkům řízení vůbec nezabýval, čímž byla založena vada rozhodnutí způsobující jeho nezákonnost.
14. V další části žaloby žalobkyně rozporovala přílehavost judikátů správních soudů, na něž se odvolával v napadeném rozhodnutí žalovaný. A naopak odkazovala na tu judikaturu, z níž lze dle jejího názoru dovodit, že v předmětném správním řízení mohou být její práva přímo dotčena.
15. Vzhledem k tomu, že žalobkyně je tzv. obcí silničního typu, tedy že podél hlavní silnice se nachází většina staveb v obci, dotkne se případné povolení výjimky z místní úpravy

provozu téměř všech obyvatel obce. Nejenže bude zasaženo do jejich vlastnického práva, kdy jejich nemovitosti budou poškozovány kamionovou dopravou, ale dojde též k zásadnímu zhoršení životních podmínek a prostředí v obci, a to v důsledku hluku, vibrací, zápachu, zplodin atd., které jsou neoddelitelně spojené se silniční, a tím spíše kamionové dopravou. Obec tedy má právo i povinnost hájit zájmy občanů i v rámci soudních řízení, naopak je to téměř její povinnost, kterou lze dovodit z § 2 odst. 2 zákona č. 128/2000 Sb., o obecním zřízení.

16. Žalobkyně v průběhu řízení uvedla důvody, proč je přesvědčena, že má v řízení o povolení výjimky postavení tzv. vedlejšího účastníka řízení ve smyslu § 27 odst. 2 správního řádu. Těmito důvody se však správní orgány řádně nezabývaly, což dle ní zakládá vadu těchto rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost.
17. Dodala, že rozhodnutím v řízení o povolení výjimky může dojít k přímému zásahu do jejích práv, zejména do práva vlastnického, jelikož v důsledku povolení výjimky z místní úpravy provozu bude obtěžována hlukem a vibracemi. Žalobkyně totiž vlastní v těsné blízkosti silnice č. II/302 několik nemovitostí, které mohou být v důsledku kamionové dopravy poškozovány.
18. Pro založení tohoto účastnictví totiž není nutné silničnímu správnímu úřadu předkládat protokoly o měření či hlukové studie, ani prokazovat, zda byly hlukové limity v důsledku povolení výjimky překročeny. Pro založení vedlejšího účastnictví postačí reálná možnost (potencialita), že daná osoba bude výsledným správním rozhodnutím dotčena.
19. Vedle dotčení hlukem je žalobkyně přesvědčena, že vydáním správního rozhodnutí a na to navazující kamionovou dopravou by byly přímo dotčeny i nemovitosti v jejím vlastnictví (např. budova obecního úřadu č. p. 196 nacházející se na pozemku parc. č. st. 203/1, budova bez čísla popisného nebo evidenčního nacházející se na parc. č. st. 55 či budova č. p. 206 nacházející se na parc. č. st. 229/1). Tyto stavby by spolu s ostatními stavbami stojícími podél silnice byly povolením výjimky přímo a nepříznivě ovlivněny, neboť jejich konstrukce není na průjezd těžké nákladní techniky v bezprostředním okolí a na to navazující zvýšení vibrací, vůbec připraveny. Jedná se o stavby, které nemají betonové základy a betonový věnec a jejich konstrukce je již nyní značně narušena. Již v současné době mají tyto nemovitosti prasknuté vnější zdi, což žalobkyně doložila fotografiemi. Případné povolení výjimek by tento nepříznivý stav pouze zhoršilo. Navíc, na průjezd těžké nákladní techniky není připravena ani silnice č. II/302, která je již nyní ve velmi nevyhovujícím stavu. V důsledku nevhodného podloží pod touto komunikací budou vibrace a otřesy přenášeny na sousední stavby (tedy i stavby ve vlastnictví žalobkyně). Navíc, případná kamionová doprava způsobí zvýšení prašnosti, zápachu a koncentrace zplodin. Je nepochybné, že z uvedených důvodů vyplývá minimálně potenciální dotčení práv (vlastnického práva, práva na příznivé životní prostředí) vlastníků podél silnice stojících nemovitostí, tedy i žalobkyně. Ani na tyto důvody žalovaný dle žalobkyně konkrétněji nereagoval.
20. Navrhla proto závěrem, aby krajský soud zrušil žalobou napadené rozhodnutí žalovaného a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě a replika žalobkyně

21. Žalovaný uvedl, že ohledně otázky účastnictví žalobkyně v předmětném správním řízení vedl názorovou polemiku v rámci šetření veřejného ochránce práv, na něhož se

žalobkyně obrátila. Svoje argumenty uvedl v přílohách svého vyjádření, na něž v podrobnostech odkázal. Argumentaci žalobkyně považuje za chybnou, neboť v každém správním řízení se okruh jeho účastníků vymezuje právě s ohledem na předmět správního řízení, tedy dle otázky, o které je rozhodováno. To znamená, že by nemělo smysl přiznávat postavení účastníka osobě, jejíž sféra práv a povinností nemůže být s ohledem na zákonné vymezení kritérií rozhodných pro posouzení merita věci správním orgánem dotčena.

22. Navrhl proto žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

23. Žalobkyně zareagovala replikou, v níž zásadně nesouhlasila s tvrzením žalovaného, že by v předchozím správním řízení neuvedla „nic konkrétního“, co by mělo založit její možné přímé dotčení na právech. Naopak opakovaně upozorňovala na zásah do svého vlastnického práva v podobě poškození nemovitostí kamionovou dopravou. Kvůli kamionové dopravě se zhoršuje rovněž kvalita životních podmínek a prostředí v obci, konkrétně v důsledku hluku, vibrací, zápachu, zplodin apod., přičemž tyto imise jsou nesporně spjaté s povolením výjimky ve smyslu § 77 odst. 7 zákona o provozu na pozemních komunikacích. Z jí předložených důkazů v tomto směru jednoznačně plyne, že musí docházet k přímému zásahu do jejích práv (ačkoliv stačí pouhá potencialita).

IV. Skutkové a právní závěry krajského soudu

24. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů. Vyšel přitom ze skutkového a právního stavu, který byl dán v době rozhodování správního orgánu. Věc projednal a rozhodl bez nařízení jednání při splnění podmínek dle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), když s tím oba účastníci řízení vyslovili souhlas postupem citovaného ustanovení.
25. Podstatou projednávané věci je posouzení v podstatě jediné právní otázky, a to, zda žalobkyni přísluší postavení účastníka v řízení, jehož předmětem je povolení výjimky z místní úpravy provozu na pozemních komunikacích dle § 77 odst. 7 zákona o provozu na pozemních komunikacích.
26. Dále nutno zdůraznit, že mezi účastníky soudního řízení není sporu o tom, že zákon o provozu na pozemních komunikacích neobsahuje žádnou speciální úpravu účastnictví v tomto typu správního řízení, a tedy že okruh jeho účastníků musí být posuzován v souladu s obsahem § 27 správního řádu. S ohledem na něj pak žalobkyně může svoje účastnictví teoreticky odvozovat výlučně od § 27 odst. 2 správního řádu, dle něhož účastníky jsou též další dotčené osoby, pokud mohou být rozhodnutím přímo dotčeny ve svých právech nebo povinnostech (tzv. vedlejší účastnictví).
27. Obě strany sporu se však liší v názoru na aplikaci uvedeného ustanovení na daný případ. Stručně řečeno:
28. Žalobkyně se domnívá, že rozhodnutím ve věci samé bude ve svých právech přímo dotčena. Z obsahu jejích podání učiněných ve správním řízení, zejména ovšem z obsahu žaloby, lze dovodit, že konkrétně namítá dotčení svého vlastnického práva k nemovitostem nacházejícím se v sousedství silnice II/302 procházející obcí. V důsledku povolení výjimky z místní úpravy provozu na ní – tedy kdyby na silnici mohly projíždět i automobily s hmotností nad 6 tun – by totiž dle žalobkyně mohlo na jejích nemovitostech docházet k poškození. Dále žalobkyně namítala, že povolením uvedené výjimky by došlo k dotčení práva na životní prostředí, neboť dojde v důsledku hluku, vibrací, zápachu a zplodin k podstatnému zhoršení životních podmínek a prostředí v obci. Žalobkyně v souvislosti s tím odkazovala na § 2 odst. 2 zákona o obcích, podle něhož má obec právo i povinnost hájit zájmy svých občanů.
29. Žalovaný naproti tomu namítal, že v tomto typu správního řízení nemohou být uvedené aspekty vůbec posuzovány, neboť jediná relevantní kritéria, která při povolení výjimky z místní úpravy provozu na pozemní komunikaci mohou být rozhodujícími správními orgány zohledněna a posouzena jsou s ohledem na znění § 77 odst. 7 zákona o provozu na pozemních komunikacích vážný zájem žadatele o povolení výjimky a ohrožení bezpečnosti nebo plynulosti silničního provozu.
30. Předně krajský soud konstatuje, že neshledal důvodnou tu námitku žalobkyně, že napadené rozhodnutí, resp. posouzení žalovaného ohledně shora nastolené právní otázky, je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.
31. Krajský soud předně zdůrazňuje, že rozhodnutí obou stupňů správních orgánů tvoří jeden celek, tedy mohou se vzájemně, zejména v části odůvodnění, doplňovat či rozhojňovat. V návaznosti na to konstatuje, že jak rozhodnutí Městského úřadu Broumov, tak žalobou napadené rozhodnutí žalovaného coby odvolacího orgánu, se

předmětnou právní otázkou zabývaly velmi podrobně (správní orgán I. stupně na str. 2-4 svého rozhodnutí, žalovaný pak na str. 2 -5 napadeného rozhodnutí). Dle krajského soudu správní orgány obou stupňů nejenže reagovaly na jednotlivá tvrzení žalobkyně, jichž se dovolávala, ale vypořádaly se i se závěry judikátů, kterými své argumenty žalobkyně podporovala, i s obsahem Závěrečného stanoviska Veřejného ochránce práv ze dne 18. 12. 2017, č. j. KVOP-39643/2017 (dále jen také „Stanovisko VOP“). Z obsahu rozhodnutí správních rozhodnutí obou stupňů správních orgánů lze tak zcela jasně vysledovat jejich úvahy a důvody, pro které žalobkyni účastenství v předmětném správním řízení nepřiznaly. V podrobnostech odkazuje krajský soud na odůvodnění napadených rozhodnutí, která jsou ostatně účastníkům dobře známa. O nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů proto nemůže být řeč. Žalovaný v něm své skutkové i právní závěry vyjevil dostatečně jasně a určitě včetně jejich odůvodnění a krajskému soudu tak nic nebránilo v tom, aby zákonnost a správnost těchto závěrů mohl přezkoumat.

A nyní k podstatě věci.

32. Základní principy pro nalezení odpovědi na nastolenou právní otázku, tedy zda rozhodnutím o meritu věci, které bude výsledkem předmětného správního řízení, může dojít k přímému dotčení práv nebo povinností žalobkyně ve smyslu § 27 odst. 2 správního řádu, je dle krajského soudu nutno hledat právě ve shora již zmíněném Stanovisku VOP. V něm totiž Veřejný ochránce práv zdůraznil, že správní orgány musí při hodnocení, zda může být povolením výjimky z místní úpravy přímo dotčena některá z nemovitostí žalobkyně, vycházet právě z opatření obecné povahy, kterým je stanovena místní úprava provozu. Veřejný ochránce práv proto uzavřel, že důvody pro účastenství žalobkyně v řízení o povolení výjimky nevyvozuje z důvodu vlastnictví sousedních nemovitostí, ale z důvodu uvedeného v opatření obecné povahy, tj. poškozování i dalších nemovitostí než pouze krajské komunikace.
33. Správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí tento argument v rovině teoretické připustil. Ovšem konfrontoval jej se zjištěným skutkovým stavem věci, přičemž dospěl k závěru, že místní a účelové komunikace odbočující z krajské komunikace poškozovány provozem na této komunikaci v daném případě nejsou. A zdůraznil, že tuto skutečnost netvrdila a neprokázala ani samotná žalobkyně.
34. A krajský soud dodává, že s tímto závěrem správního orgánu nepolemizovala žalobkyně ani v žalobě. Důvody pro účastenství v daném správním řízení dovozovala pouze z vlastnictví nemovitostí sousedících s předmětnou komunikací, na níž je provoz v daném řízení upravován.
35. Důvody, pro které připustil Veřejný ochránce práv účastenství žalobkyně v předmětném správním řízení, tedy naplněny nebyly.
36. Princip, který byl ve Stanovisku VOP vymezen, ale dle krajského soudu zůstává nadále platným. Tedy je nutno při zkoumání otázky účastenství žalobkyně v daném správním řízení vycházet právě z obsahu opatření obecné povahy, kterým byla místní úprava provozu, z níž má být povolena výjimka, stanovena.
37. Krajský soud proto odkazuje na opatření obecné povahy Městského úřadu v Broumově ze dne 18. 4. 2012, č. j. PDMUBR 10437/2012 (dále také jen „OOP“), kterým byla na

předmětné pozemní komunikaci v obci Otovice stanovena místní úprava provozu. Jím došlo k omezení průjezdu automobilů nad 6 tun.

38. A z obsahu OOP je i zřejmé, proč se tak stalo. Přímo ve výroku OOP je uveden důvod – „*odstranění nežádoucího průjezdu tranzitních nákladních vozidel přes obec Otovice, které si po této komunikaci zkracují cestu a tím dochází k poškození této komunikace a i komunikací přilehlých nemovitostí.*“
39. Rovněž tak v odůvodnění OOP se uvádí, že obec Otovice požádala o dořešení dopravního značení „*z důvodu odstranění nežádoucího průjezdu tranzitních nákladních vozidel přes obec Otovice, které si po této komunikaci zkracují cestu, čímž dochází k poškození této komunikace a i k poškození komunikací k přilehlým nemovitostem.*“
40. Žádný jiný důvod pro předmětné stanovení místní úpravy provozu na pozemních komunikacích nebyl jak ze strany žadatele o ní (žalobkyně), tak ve vlastním OOP, uveden.
41. Z uvedeného jsou zcela patrné důvody, pro něž bylo přijato opatření obecné povahy, kterým došlo ke stanovení místní úpravy provozu na pozemních komunikacích v obci Otovice spočívající v zákazu průjezdu automobilů z hmotností nad 6 tun.
42. Nejednalo se ani o důvod spočívající v možném poškození nemovitostí ve vlastnictví obce Otovice sousedících s pozemní komunikací, na níž byly podmínky provozu daným OOP stanoveny, ani se nejednalo o důvod vztahující se k ochraně životního prostředí v této obci (nadměrný hluk, vibrace, zápach, zplodiny apod.).
43. Tedy nebyl to ani jeden z důvodů, pro které se nyní žalobkyně domáhá účasti v řízení, v němž by mělo být rozhodnuto o výjimce z takto stanovených podmínek provozu na pozemní komunikaci.
44. A nutno dodat, že důvody pro místní úpravu provozu na předmětné pozemní komunikaci vymezila ve své žádosti, na základě které bylo zahájeno správní řízení, jehož výsledkem bylo OOP, právě žalobkyně.
45. Pro úplnost krajský soud znovu opakuje, že poškození komunikací na přilehlých nemovitostech odbočujících z komunikace, na níž došlo k úpravě podmínek provozu OOP, nebylo ze strany žalobkyně v žalobě tvrzeno.
46. Krajský soud uzavírá, že v řízení dle § 77 odst. 7 zákona o provozu na pozemních komunikacích o povolení výjimky z místní úpravy provozu na pozemních komunikacích jsou relevantními kritérii, která musí příslušný silniční úřad posoudit, bezpochyby jak vážný zájem žadatele o povolení výjimky, tak bezpečnost nebo plynulost silničního provozu. Ve shodě se Stanoviskem VOP by však dle jeho názoru mělo být rovněž posuzováno, zda povolením výjimky nedojde k dotčení důvodů, pro které byla místní úprava podmínek provozu na pozemní komunikaci, z níž má být výjimka povolována, stanovena. Tyto důvody by měly plynout z obsahu příslušného OOP, kterým byla místní úprava podmínek provozu na pozemní komunikaci vymezena.
47. S ohledem na uvedený závěr pak musí krajský soud uzavřít, že ani jeden z důvodů, pro které se žalobkyně domáhá účastenství v řízení o povolení výjimky z místní úpravy provozu na pozemních komunikacích upravené OOP, nemůže být v předmětném správním řízení správními orgány posuzován. V důsledku tedy nemůže žádné práv, o kterých to žalobkyně v žalobě tvrdila, být rozhodnutím ve věci samé přímo dotčeno ve

smyslu § 27 odst. 2 správního řádu. Proto žalobkyni postavení účastníka předmětného správního řízení nepřisluší.

48. Krajský soud tedy žalobu neshledal důvodnou, a proto mu nezbylo, než ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítnout.

V. Náklady řízení

49. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný náhradu nákladů nenárokoval a z obsahu správního spisu nevyplývá, že by mu v průběhu řízení před krajským soudem nějaké náklady nad rámec běžné úřední činnosti vznikly.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 24. března 2020

JUDr. Jan Rutsch v. r.
předseda senátu